

Hou me vast

Lori Nelson Spielman bij Boekeryj:

Een bijzonder jaar

Vergeef me

Hou me vast

Lori Nelson Spielman

Hou me vast

Als Annie haar zus verliest, dreigt het verdriet haar en haar moeder voorgoed uit elkaar te drijven...

ISBN 978-90-225-8070-7
ISBN 978-94-023-0904-1 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Quote me*
Vertaling: Sabine Mutsaers
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2017 Lori Nelson Spielman
© 2017 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Erika

Als je ergens over twijfelt, doe het dan niet. Dat zei mijn moeder altijd. Als ze nog leefde, zou ik tegen haar zeggen dat ik nu niet meer terug kan. Mijn carrière staat op het punt om een enorme klapper te maken. Maar mijn moeder zou alleen maar hoofdschuddend zeggen, en terecht, dat ik niet meer terug wil, dat het een keuze is.

Ik trek een zwart rokje en hoge hakken aan, en onmiddellijk verschijnt er een ellenlange to-dolijst in mijn hoofd. De deal rond Parc 77 afwickelen. Een prijsvergelijking maken voor die driekamerflat in The Mayfair. En dat alles nog voordat ik vanochtend de meiden naar Philadelphia breng, zoals beloofd.

Ik check mijn berichten. Oh o. Chung Wang, de makelaar uit Beijing, reageert op mijn bericht over een nieuw aanbod bij The Plaza. Zijn vlucht vertrekt om twaalf uur vanmiddag, hij heeft nog tijd om het appartement vandaag te bezichtigen. *Regel het even.*

Nee! Niet vandaag. Maar Mr. Wang vertegenwoordigt een van mijn grootste klanten. Als ik het niet 'even regel' doet een andere makelaar het wel.

Komt voor elkaar, stuur ik terug, en ik sein de tussenpersoon in.

Buikpijn. Hoe vertel ik mijn dochters dat ik ze niet naar de campus kan brengen, zoals we hadden afgesproken? Annie heeft meer dan genoeg van het oude liedje 'het werk gaat voor', en ikzelf eerlijk gezegd ook. Maar ik moet de verkoopcompetitie winnen. Deze gekte duurt nog maar acht maanden, daarna wordt mijn leven een stuk rustiger.

Zodra ik de deur van mijn slaapkamer opendoe, komen de geur van wentelteefjes en het gerammel van serviesgoed me tegemoet. Ik kijk hoe laat het is. Half zes. Kristen is de hele nacht opgebleven. Alweer.

Op een drafje loop ik de gang door terwijl ik het zoveelste punt toevoeg aan mijn lijst: met Brian over onze dochter gaan praten. Op dit soort momenten – als de stemmingen van mijn dochter van negentien net zo veranderlijk zijn als haar favoriete playlists – ben ik dankbaar dat mijn ex arts is.

Ik neem de kortste weg naar de keuken, door de eetkamer, waar Kristens tas op tafel slingert. Haar portemonnee en een doosje pepermuntjes zijn eruit gevallen. Ik buig me ernaartoe en zie dan een overduidelijk vervalst rijbewijs op naam van een zekere Addison. Kom op, Kristen! Ik heb hier nu geen tijd voor. Snel loop ik verder, maar bij de ingang van mijn normaal gesproken brandschone keuken blijf ik staan.

De witmarmere werkbladen zijn bezaaid met potten en pannen, boterwikkels en eierschalen. De donkere houten vloer ligt vol bloem en poedersuiker. Ze heeft slagroom geklopt in de koperen kom, en zelfs van deze afstand zie ik de schuimige witte vlokken op het roestvrijstalen fornuis. Ik durf niet eens te denken aan wat er allemaal op de witte kastdeurtjes moet zitten.

En daar staat ze, aan het centrale kookeiland, nog gekleed in het gele jurkje dat ze gisteravond aanhad. Op blote voeten, haar teennagels lavendelkleurig gelakt. Ze heeft haar draadloze koptelefoon op en zingt vals mee met een of ander hiphopnummer terwijl ze dikke sneden brood besmeert met pindakaas.

Ik wil die maffe dochter van me omhelzen en tegelijkertijd kan ik haar wel wurgen.

‘Goedemorgen, liefje.’

Ze druppelt sliertjes honing over de pindakaas, likt haar vingers af en legt het brood dan in de pan met bruisende boter, al die tijd met haar hoofd meeknikkend op de maat van de muziek.

Ik loop de keuken door en tik op haar knokige schouder. Ze

schrikt, maar dan breekt er een brede glimlach door op haar gezicht.

‘Hoi, mam!’ Ze zet de koptelefoon af, en haar muziek blijft doordreunen tot ze de uitknop intoetst op haar telefoon. ‘Klaar voor het ontbijt?’ Haar blauwe ogen dansen, maar direct achter die vrolijke blik zie ik het glazige waas van slaapgebrek.

‘Je hoort in bed te liggen, schat. Heb je wel geslapen?’

Ze houdt schouderophalend haar minuscule espressokopje omhoog. ‘Slapen is voor baby’s en oude vrouwtjes. Hé, wacht maar tot je ziet wat ik heb gemaakt!’

Ik haal diep adem. ‘Ik hoop wel dat je van plan bent deze troep op te ruimen voordat je weg...’ Ik zwijg als ik het plakkaat met handschreven tekst zie dat met plakband – jawel, plakband! – op de keukenkastjes is bevestigd.

Doei, mam! We zullen je missen! xxx

‘Het is onze laatste ochtend,’ zegt Kristen terwijl ze haar armen om me heen slaat.

‘Voorzichtig.’ Ik deins achteruit. ‘Ik heb geen zin in die plakhandjes van jou op mijn kleren.’

‘Oeps! Sorry! Je ziet er trouwens mooi uit, mam. Hoe dan ook, ik vond een gepast afscheid wel op z’n plaats.’

Een gepast afscheid. Zo zei mijn moeder dat ook. En zij zou het, net als iedere andere fatsoenlijke moeder, met Kristen eens zijn geweest. Maar ik ben degene die achter het fornuis zou moeten staan om een afscheidsontbijt te maken voor mijn dochters, in plaats van andersom.

Ze loopt voor me uit naar de tafel, die al is gedekt voor drie. In het midden staan een karaf sinaasappelsap en een vaas met felroze bloemen die verdacht veel lijken op de pentas die Annie afgelopen voorjaar buiten op het terras heeft geplant.

Ze schuift een stoel voor me naar achteren en loopt dan stuiptend de gang op. ‘Hé, Annie! Kom eens uit bed, lui!ak!’

‘Kristen,’ zeg ik, en ik probeer een kalmte uit te stralen die ik niet voel. ‘Doe eens zachtjes. Wil je soms alle burens wakker maken?’

‘Sorry!’ zegt ze giechelend. ‘Wacht maar tot je mijn wentelteefjes hebt geproefd. Met pindakaas, honing en geroosterde peccannoten. Een orgasme voor je mond, echt waar.’

Ik zit hoofdschuddend naar haar te kijken als Annie, mijn andere dochter van negentien, de keuken in loopt. Haar mooie volle gezicht is nu donker terracottabruin, dankzij haar latina-achtergrond en de zomerzon, en haar lange donkere krullen dansen slordig rond haar hoofd. Ondanks haar één meter vijfenzeventig is ze weer mijn kleine Annie, in haar gestreepte pyjama en op pluchen olifantenpantoffels. Ik sta op om haar een kus te geven.

‘Goedemorgen, liefde.’

‘Wat heeft Krissie?’

‘Ze maakt ontbijt voor ons.’

Annie kreunt als ze de pentas ziet. Ze loopt naar het fornuis, waar haar zus net weer een boterham met pindakaas in de knetterende boter gooit, en ze vist toefjes slagroom uit Kristens blonde haar.

‘Heb je een slagroombom tot ontploffing gebracht?’ Ze zegt het op vriendelijke toon, alsof ze het tegen een uiterst kwetsbare persoon heeft.

‘Dit is mijn afscheidontbijt voor jou en mama,’ zegt Kristen. Met een spatel schept ze de eerste lading wentelteefjes uit de pan.

‘Alleen voor mama, bedoel je,’ zegt Annie.

Kristen kijkt even naar Annie en dan naar mij. ‘O! Ja, tuurlijk. Een afscheidontbijt voor mama. Omdat wij vandaag vertrekken... samen.’

‘Wat is er aan de hand, dames? Is er hier iemand die haar zomervakantie hoopt te verlengen?’

‘Natuurlijk niet.’ Kristen schept een berg bananenschijfjes op de wentelteefjes, gevolgd door stroop en een klodder slagroom. ‘Voilà!’ zegt ze, en ze houdt het bord omhoog als een offergave aan de goden voordat ze het aan Kristen geeft. ‘Doorgeven aan mama, alsjeblieft.’

Ik breng mezelf in herinnering dat ik ontzettend heb geboft. Mijn dochters willen fatsoenlijk afscheid nemen. Maar ik vraag me alleen maar af hoe ik zo snel mogelijk dit ontbijt van tweeduizend calorieën kan wegwerken om weer aan het werk te kunnen.

Als ik opkijk, zie ik Annie naar mijn telefoon turen. Ik leg hem ondersteboven op tafel, met het geluid uitgeschakeld.

Terwijl Kristen van het fornuis naar de tafel beent, doet ze uitvoerig verslag van haar stapavond met vriendinnen, lachend en druk gebarend. Het is moeilijk voor te stellen dat ditzelfde kind zich nog maar een week geleden had opgesloten in haar kamer en weigerde te eten. Ik vermoed dat Wes en zij het weer bijgelegd hebben, maar ik vraag er niet naar. Ik wil haar geluksballon niet lekprikken.

‘Ik heb wel drie uur aan één stuk gedanst!’ Ze ploft neer en prikt een schijfje banaan aan haar vork, om vervolgens haar bord opzij te schuiven. ‘Ik ben misselijk.’

O, god, nee, hè? Ik buig me naar haar toe en leg een hand tegen haar voorhoofd. ‘Je hebt geen koorts, zo te voelen. Heb je veel gesnoept tijdens het bakken?’

Grinnikend kijkt ze me aan. ‘Hooguit vijf lepels pindakaas... en stroop... en twee espresso.’ Als ze lacht, voel ik een enorme opluchting.

‘Hoe laat vertrekken we straks?’ vraagt Annie.

‘Over straks...’ begin ik, maar Kristen onderbreekt me.

‘Ik ben zo blij dat we niet met de trein hoeven. Waar zullen we gaan lunchen? Ik dacht aan het White Dog Café. Of misschien Italiaans bij Positano.’

Ik wrijf over mijn hals. Annie kijkt aandachtig naar me; ze voelt kennelijk mijn ongemak en slaakt een overdreven zucht. ‘Laat me raden. Je kunt ons niet wegbrengen.’

Ik krimp in elkaar en haat mezelf omdat ik me niet aan mijn belofte kan houden. ‘Het spijt me echt. Ik heb straks een onverwachte bezichtiging. Als jullie tot morgen kunnen wachten...’

‘Dat gaat niet. Krissie heeft vanmiddag een spoedbespreking.’

Annie richt haar aandacht op haar bord. ‘Dan niet, mam. We snappen het wel. Het is heel belangrijk dat je die wedstrijd wint.’

‘Lieverd, het spijt me.’ Ik buig me naar haar toe om haar schouder aan te raken, maar ze deinst achteruit.

‘We kunnen best met de trein,’ zegt Kristen, altijd degene die meer begrip heeft voor mijn carrière. ‘Hé, op welke plaats sta je deze week? Ben je al doorgedrongen tot de top 50 van de beste makelaars in Manhattan?’

Ik slaak een zucht, blij dat in ieder geval één van mijn dochters trots op me is. ‘Nummer 63, maar volgende week heb ik twee overdrachten.’

‘Je verslaat ze allemaal, mam!’

Mijn telefoon op tafel trilt en ik leg er een hand op. ‘Sorry.’

‘Aan de slag!’ zegt Kristen. ‘Zorg dat je de top 50 haalt.’

‘Het is nog lang geen 30 april. Tot die tijd kan er veel gebeuren.’

‘Maar jij stijgt alleen maar! O ja, dat zou ik bijna vergeten...’ Kristen steekt een vinger op en verdwijnt van tafel. Binnen een minuut is ze terug. ‘Voor jou,’ zegt ze, en ze geeft me een rechthoekig beige kaartje met donkerblauwe letters:

The Blair Agency

Het eerste kleinschalige makelaarskantoor in Manhattan

dat service op maat biedt

Erika Blair, makelaar/eigenaar

347.555.1212

Erika@TheBlairAgency.com

‘Wat leuk!’ zeg ik, en ik druk een kus op haar kruin. Annie mag dan een hekel aan mijn werk lijken te hebben, Kristen beseft heel goed dat een plek in de top 50 ons leven drastisch zou kunnen veranderen. De publiciteit alleen al zou van onschatbare waarde zijn. Ik zou de naamsbekendheid en het gewicht krijgen die nodig zijn om een eigen kantoor te openen – iets waar ik al jaren van droom.

‘Ik dacht dat je misschien een huisje zou kunnen tekenen of zo, en dat op het kaartje zetten als ons logo.’

Ik ben geroerd. Het is moeilijk voor te stellen dat mijn passie voor tekenen ooit heeft kunnen wedijveren met de gedrevenheid die ik nu voor mijn werk heb. Kristen is dat niet vergeten. ‘Volgend najaar,’ vervolgt ze, ‘kan The Blair Agency van start gaan!’ Ze steekt joelend haar hand op voor een high-five.

Het ontgaat me niet dat Annie zwijgend van haar wentelteefjes zit te eten. ‘Annie, heb je gezien wat Kristen voor me heeft gemaakt?’ Ik hou haar het kaartje voor. ‘Het visitekaartje van de toekomstige Blair Agency.’

‘Fijn.’ Ze wendt haar hoofd af. ‘Dan krijg je het nog drukker.’

Ik word meteen weer somber. Zal ze het me ooit vergeven dat ik als alleenstaande moeder moeite heb om werk en gezin te combineren? Ik moet mijn uiterste best doen om het niet alleen mijn dochters naar de zin te maken, maar ook mijn strenge baas Carter Lockwood, die mijn obsessie voor mijn positie in de top 50 deelt.

Ik raak even Annies arm aan. ‘Als ik ooit eigen baas ben, heb ik meer invloed op mijn werktijden. Maar nu werk ik nog voor Carter bij Lockwood, en ik moet aan de slag. Het spijt me echt.’

‘Ga nu maar,’ zegt Kristen. ‘O ja, kun je nog wat geld op mijn rekening storten?’

‘Alweer? Wat heb je gedaan met het bedrag dat ik maandag heb overgemaakt?’

Ze buigt het hoofd en kijkt schuin naar me op, haar ‘niet boos zijn, ik kon er niks aan doen’-blik. ‘Ik zag een oude man op straat met een puppy. Dat hondje was heel mager en het keek zo zielig...’

‘O, Kristen.’ Ik kijk haar hoofdschuddend aan en besluit niets te zeggen over de nieuwe Tory Burch-sandaaltjes die ze gisteravond aanhad, met van die dunne bandjes, zodat haar kersverse pedicure mooi uitkwam. Mijn harde werk betekent dat ik me uitspattingen kan veroorloven voor mijn dochters, zoals ik die zelf nooit heb gekend. Ik sta op uit mijn stoel. ‘Ik maak het van-

middag over – geld om van te leven, hè, niet om hondenvoer van te kopen.’

Ze grijnst. ‘Begrepen.’

Ik buk om haar een kus op de wang te geven. ‘Bedankt voor het heerlijke ontbijt. Ik hou van je, liefje. Stuur me een berichtje als je op de campus bent.’ Ik glimlach. ‘*Have you heard the latest?*’

‘*You’re the greatest,*’ zeggen we tegelijkertijd. Gehurkt sla ik mijn armen om Kristen heen. ‘Aardig zijn en altijd je best doen.’

Het is mijn bekende afscheid, in de woorden die mijn moeder ooit gebruikte. Ik draai me om voor hetzelfde ritueel met Annie, maar ze is al opgestaan. ‘Ik laat je even uit,’ zegt ze.

Ik zet me schrap voor een preek over te hard werken, maar zodra we de keuken uit zijn verandert ze in de beschermende zus. ‘Mam,’ fluistert ze, ‘zag je hoe Kristen bezig was? Ze is helemaal hyper.’

Ik sla een arm om Annies schouder. ‘Ik zag het, ja. Het is toch fijn om haar weer zo opgewekt te zien?’

‘Maar ze lijdt aan stemmingswisselingen, net als afgelopen voorjaar, in de examenweek. Het lijkt wel of ze manisch-depressief is of zoiets.’ Mijn hart breekt als ik Annies bezorgde blik zie. Piekeren is de taak van een moeder, niet die van een zus. Ik strijk een lok haar van haar wang.

‘Ten eerste,’ zeg ik, ‘is ze nog wel meer dan alleen een eventuele stoornis. En ten tweede horen stemmingswisselingen nu eenmaal bij tieners. Maar ik begrijp je bezorgdheid. Ik zal aan je vader vragen of hij een therapeut kan aanraden. Kristen heeft het moeilijk met school, de studentenvereniging en haar verbroken relatie met Wes.’

‘Een therapeut? Denk je dat ze daar genoeg aan heeft? Volgens mij heeft ze medicijnen nodig.’

Ik pak mijn tas en besluit Annies psychologie van de koude grond te negeren. ‘Zeg dat alsjeblieft niet, Annie. Het gaat prima met haar.’ Ik demp mijn stem. ‘Ze heeft een vals rijbewijs. Ik denk dat ze gisteravond alcohol heeft gedronken.’

Annie houdt haar hoofd schuin en kijkt me aan. ‘Zou ze nog dronken zijn?’

‘Misschien, of het komt door de cafeïne. Zou je haar willen helpen bij het opruimen van de keuken?’

‘Hm. Oké.’

‘Dank je wel, schat.’ Ik leg een hand tegen haar wang. ‘Het spijt me echt dat ik jullie niet kan wegbrengen. Als je in het weekend van Labor Day naar huis komt, zullen we dan samen naar Easton gaan?’

Mijn positieve dochter, die dol is op ons huis aan de Chesapeake Bay en nooit lang boos kan blijven, is meteen milder gestemd. ‘Cool. Met een beetje mazzel valt de stroom weer uit.’

We glimlachen allebei; ze verwijst naar ons spontane bezoekje van vorig jaar, toen de meiden ook thuis waren voor Labor Day. Het was vrijdagavond en er was voor dat weekend belabberd weer voorspeld. Tot overmaat van ramp waren mijn dochters tijdens hun eerste studieweek allebei verkouden geworden. De lucht was pikdonker en er dreigde regen, maar Kristen stelde een uitstapje voor. ‘Laten we naar Easton gaan!’

‘Ach, lieverd,’ zei ik. ‘Het is al acht uur.’

‘Toe nou, mam,’ zei Annie. ‘Dat is toch leuk!’

Terwijl de meiden naar hun kamer holden om een tas in te pakken, haalde ik eten en drinken uit de koelkast om mee te nemen. Drieënhalf uur later kwamen we in de stromende regen aan bij ons huis op LeGates Cove, om daar tot de ontdekking te komen dat de stroom was uitgevallen als gevolg van het noodweer.

Ik maakte een vuurtje in de haard en we staken een stuk of vijf kaarsen aan. Samen nestelden we ons met een stapel dekens op de bank, Annie aan de ene kant naast me en Kristen aan de andere kant. Bij kaarslicht las ik ze voor uit *Onder moeders vleugels*, hun lievelingsboek van vroeger. Ik kan het bijna nog voelen, de hoofden van mijn dochters in mijn armen en hun warme lijven tegen me aan gedrukt. Het haardvuur wierp schaduwen op hun ontspannen gezichten, en zo nu en dan klonk er buiten zo’n

harde donderslag dat ze nog dichtert tegen me aan kropen. Terwijl ik de bladzijden omsloeg, zag ik langzaam hun ogen dichtvallen, en ik hoorde aan hun zwaarder wordende ademhaling dat ze in slaap vielen.

Ik bleef tot drie uur 's nachts voorlezen, mijn stem niet meer dan een fluistering, omdat ik bang was dat ze wakker zouden worden als ik ermee ophield. Ik wilde zo lang mogelijk genieten van die kostbare uurtjes met de twee mensen van wie ik het allermeest hield, mijn meisjes die geen kind meer waren maar ook nog geen volwassen vrouwen.

‘Ik zal Krissie overhalen om volgend weekend ook naar huis te komen,’ zegt Annie, waarmee ze een eind maakt aan mijn dagdromerij. ‘Een weekend aan de baai zal haar goeddoen.’

‘Perfect.’ Ik leg mijn hand tegen Annies wang. ‘Wat zou je zus toch zonder jou moeten? Trouwens, ik weet niet wat ik zelf zonder jou zou moeten beginnen.’

‘Je zou wel meer eten overhouden, dat is mooi meegenomen.’

Hoofdschuddend hoor ik haar spottende humor aan. Annie is vol en rond, met brede heupen en dijen die in verhouding zijn met haar flinke borsten – een figuur dat in vele culturen bewondering zou oogsten. Maar in New York, de stad waar het wemelt van de aanstormende modellen, heeft Annie een verkeerd lichaamsbeeld opgedaan, al doe ik nog zo mijn best om dat onderuit te halen. En het helpt ook niet dat haar zus en haar moeder allebei slank zijn.

‘Ik ben dol op de gezonde eetlust van mijn mooie dochter,’ zeg ik, en ik strijk een verdwaalde krul uit haar knappe gezicht. *‘Have you heard the latest? You’re the greatest.’*

Ze moet lachen en priemt met haar wijsvinger naar me. ‘En jij bent mijn halvegare moeder. Zeg je dat later nog steeds als Krissie en ik... vijftig zijn of zo?’

‘Ik blijf het altijd zeggen. Jullie zijn nu eenmaal geweldig.’ *En het zou mijn leven een stuk makkelijker maken als je zus net zo verstandig was als jij.* Natuurlijk zeg ik dat laatste niet hardop. En

natuurlijk verdien ik het om geraakt te worden door een meteoriet voor de gedachte alleen al.

‘Ik ben blij dat jullie straks samen de trein nemen. Hou jij een oogje in het zeil? En stuur me even een berichtje als jullie in Philadelphia zijn.’ Ik omhels Annie nog een keer. ‘Ik hou van jou...’ begin ik.

‘... als het ijs van de kou,’ maakt ze mijn zin af.